

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 673/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. a M. K., zastúpených advokátom JUDr. Daliborom Kuciaňom, Nitrianska 5, Piešťany, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 309/2013 z 22. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. a M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. októbra 2014 doručená sťažnosť I. K. a M. K. (spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Daliborom Kuciaňom, Nitrianska 5, Piešťany, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len

„krajský súd“) sp. zn. 23 Co 309/2013 z 22. septembra 2014 (ďalej len „uznesenie z 22. septembra 2014“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia boli účastníkmi konania o zaplatenie 26,41 € s príslušenstvom. Konanie bolo vedené pred Okresným súdom Piešťany (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 89/2012 a pred krajským súdom pod sp. zn. 23 Co 309/2013.

Konanie v predmetnej veci sa začalo 27. februára 2012. Okresný súd v predmetnej veci rozhodol platobným rozkazom sp. zn. 9 Ro 55/2012 z 28. marca 2012, proti ktorému odporcovia podali odpor. Sťažovatelia následne 1. júna 2012 vzali svoj návrh späť a požiadali okresný súd, aby rozhodol podľa § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) o vrátení kráteného súdneho poplatku a o trovách konania podľa § 150 ods. 2 OSP.

Okresný súd uznesením sp. zn. 12 C 89/2012 z 27. mája 2013 (ďalej len „uznesenie z 27. mája 2013“) rozhodol tak, že konanie v predmetnej veci zastavil, rozhodol o vrátení kráteného súdneho poplatku a taktiež rozhodol o trovách konania tak, že sťažovateľov zaviazal zaplatiť odporcovi v 1. rade náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 48,46 €. Sťažovatelia proti výroku týkajúcemu sa náhrady trov konania podali 30. mája 2013 odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením z 22. septembra 2014. V podanom odvolaní sťažovatelia argumentovali, že okresný súd sa v uznesení z 27. mája 2013 nevysporiadal s ich návrhom na rozhodnutie o trovách konania podľa § 150 ods. 2 OSP, a preto je odôvodnenie tohto uznesenia nepreskúmateľné a nenapĺňuje obsah základného práva na spravodlivý proces, no krajský súd napriek tomu uvedené uznesenie okresného súdu potvrdil.

Podľa sťažovateľov okresný súd svoje uznesenie z 27. mája 2013 a ani krajský súd svoje uznesenie z 22. septembra 2014 jasne a zrozumiteľne neodôvodnili.

Odôvodnenie krajského súdu týkajúce sa neaplikácie § 150 ods. 2 OSP, v ktorom tento súd uviedol, že má možnosť v drobných sporoch nepriznať alebo znížiť trovy konania, ktoré boli vyčíslené v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení, podľa sťažovateľov nie je odôvodnením, ktoré dáva odpoveď na podstatné argumenty a na všetky právne a najmä skutkovo relevantné otázky, naopak, podľa nich nemá zmysel a logiku, pretože *„sťažovatelia nedostali odpoveď prečo súd neaplikoval, resp. prečo nie je možné aplikovať predmetné ustanovenie, keď je zrejmé z okolností tohto prípadu, že sa sťažovatelia domáhali sumy 26,41 € od odporcu v I. rade a obdržali neidentifikovateľnú sumu 27 € od konateľa odporcu v II. rade, ALE ako od fyzickej osoby“*. O uvedenej skutočnosti sa sťažovatelia pritom dozvedeli iba z podaného odporu, hoci pred podaním svojho návrhu vyzvali odporcov na úhradu pohľadávky, z ktorých strany podľa sťažovateľov *«neprišlo k žiadnej spätnej reakcii, len zo strany konateľa odporcu v I. rade poukázanie sumy 27 €, ktorej sa sťažovatelia nedomáhali a v rámci „susedských“ vzťahov, neprišiel aspoň povedať, že to odporca v I. rade neuhradí, ale uhradím to ja ako fyzická osoba»*.

Sťažovatelia považujú podaný návrh i sumu, ktorá v ňom bola uplatnená, za dôvodnú, a preto súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci podľa nich *„mali prihliadať, vyhodnotiť a riadne zdôvodniť v rámci spravodlivého usporiadania pomerov medzi účastníkmi celé konanie a nekonanie, ktoré predchádzalo podaniu návrhu na súd“*.

Sťažovatelia následne výsledok uvedeného konania zhodnotili tak, že *«žalovaní boli odporcovia o sumu 26,41 €, iná fyzická osoba (čo je samozrejme zo strany sťažovateľov možné hodnotiť ako bezdôvodné obohatenie a s čím sa zahrával i právny zástupca odporcu v I. rade v odpore zo dňa 03. 05. 2012; „vdďaka“ postupu súdov je našťastie právo premlčané; osobne si viem predstaviť absurdita ako mohlo všetko celé pokračovať a sťažovatelia by boli následne žalovaní) zaplatila sumu 27 € zo súkromného svojho účtu a sťažovatelia majú z dôvodov konania v rozpore s dobrými mravmi zaplatiť 48,46 €. Toto nepostráda len logiku, ale i slušnosť a porušenie povinnosti súdov konať a rozhodnúť tak, aby ich rozhodnutia boli spravodlivé a pôsobili výchovne.»*

Podľa sťažovateľov uznesenie okresného súdu z 27. mája 2013 a uznesenie krajského súdu z 22. septembra 2014 sú založené len skutkovom závere týkajúcom sa zavinenia zastavenia konania sťažovateľmi na základe späťvzatia ich návrhu. Súdy zúčastnené na rozhodovaní v ich veci podľa sťažovateľov formalisticky a mylne konštatovali, že ich pohľadávka zanikla pred podaním žaloby bez toho, aby sa zaoberali tým, kým bola táto pohľadávka uhradená, z akého dôvodu a v akej výške, súdy ďalej v predmetnej veci neaplikovali § 150 ods. 2 OSP (v tejto súvislosti sťažovatelia argumentovali, že priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v dôsledku „*neúspechu*“ vo veci je neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s okolnosťami, rozsahom a charakterom nimi uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo uplatnili na súde a vzali svoj návrh späť, resp. takýto postup sa prieči dobrým mravom) a nevysporiadali sa so všetkými skutočnosťami, ktoré viedli k podaniu návrhu, ako i k jeho späťvzatiu.

Krajský súd v predmetnej veci podľa sťažovateľov v dôsledku príliš formalistického postupu a nelogického výkladu § 150 ods. 2 OSP vo svojom uznesení z 22. septembra 2014 dospel k extrémne nespravodlivým záverom.

Podľa sťažovateľov uznesením krajského súdu z 22. septembra 2014 a jemu predchádzajúcim postupom došlo k porušeniu ich základného práva na ochranu vlastníckeho práva a na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie v dôsledku toho, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci podľa nich arbitrárne rozhodli o náhrade podľa § 146 ods. 2 OSP, zastavili konanie pre zaplatenie pohľadávky pred podaním návrhu, rozhodli bez aplikácie, konštatovali, že o zaplatení dlžnej pohľadávky treťou osobou (konateľom odporcu v 1. rade) sa dozvedeli až po podaní návrhu, vôbec sa nezaoberali argumentmi sťažovateľov a okolnosťami celého prípadu, najmä dôvodmi uplatnenia ich práva na súde a späťvzatia návrhu, a svojím postupom bezvýhradne akceptovali zavinenie zastavenia, za ktoré sťažovatelia pri správnom posúdení okolností nemôžu, čím odobrili konanie odporcu, ktoré bolo *contra bonos mores*.

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia ústavnému súdu navrhli, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že ich základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli porušené uznesením krajského súdu z 22. septembra 2014, zruší uvedené uznesenie a vec vráti späť krajskému súdu na ďalšie konanie a zaviazá krajský súd uhradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia v sume 300,16 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje najprv za potrebné uviesť, že nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní obyčajných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Ústavný súd nepreskúmava, či

v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, pretože to je v právomoci opravných všeobecných súdov.

Ústavnou kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí (opatrení alebo iných zásahov) všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal, s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04, II. ÚS 78/05).

Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi označenými základnými právami alebo slobodami a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov a postupom, ktorý im predchádzal. V takom prípade ústavný súd považuje sťažnosti za zjavne neopodstatnené a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ich odmietne. Zjavná neopodstatnenosť teda znamená, že už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistí žiadnu reálnu možnosť porušenia základného práva alebo základnej slobody napadnutým rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne postupmi, ktoré im predchádzali v konaní pred orgánmi verejnej moci, osobitne v konaní pred všeobecnými súdmi.

Ústavný súd vo vzťahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd v tejto spojitosti zdôrazňuje, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú, za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu v napadnutom rozhodnutí krajského súdu o takéto rozhodnutie nejde.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj právo na zákonu zodpovedajúce odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP a táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 OSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam na rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Sťažovatelia namietali arbitrárnosť a neodôvodnenosť záverov obsiahnutých v uznesení krajského súdu z 22. septembra 2014, ktorým malo dôjsť k porušeniu ich základného práva na ochranu vlastníctva, základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

Podľa sťažovateľov je ústavnému súdu daná právomoc na preskúmanie uznesenia krajského súdu z 22. septembra 2014, a to pravdepodobne preto, že v predmetnej veci

neexistuje žiadny ďalší účinný prostriedok nápravy, ktorý by mohli využiť (dovolanie s poukazom na § 238 ods. 5 OSP v tomto prípade prípustné nie je).

Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade ide o vec nižšej významnosti (o tzv. bagateľnú vec), kde uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku nie je považované za efektívne. Ak potom Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia z 22. septembra 2014 okrem iného uviedol:

„K odvolaniu vyjadrenie podané nebolo.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O. s. p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 202 ods. 2 O. s. p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1. O. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom I a dôvodmi podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne.

Odvolací súd sa v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, považuje ich za vecne správne a odkazuje na ne. Pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutie považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné k odvolacím dôvodom:

Obsahom základného, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že účastník konania, ktorý v konaní, spravidla v spore, uspel, má, zásadne, právo na to, aby sa mu nahradili všetky trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutého účastníka. V prejednávanej veci však bolo konanie

zastavené, preto pri rozhodovaní o náhrade trov konania bol daný dôvod na aplikáciu § 146 O. s. p., ktoré vyjadruje výnimku zo zásady náhrady trov konania podľa pomeru úspechu vo veci –vyjadrenej v ustanovení § 142. Podľa § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené. Podľa § 146 ods. 2 O. s. p. ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca. Pri zastavení konania teda v zásade platí, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov. Výnimkou je však situácia, ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť. Zavinenie pritom možno posudzovať len z procesného hľadiska, nie podľa hmotného práva. Ak vzal žalobca žalobu späť, z procesného hľadiska zásadne platí, že zaviniť, že konanie muselo byť zastavené, a je preto povinný nahradiť trovy konania žalovaného (R V/1968, R 49/1993, R 72/1995).

V prejednávanej veci žalobcovia vzali žalobu späť, pričom zároveň nejde o prípad späťvzatia pre správanie žalovaných po podaní žaloby (ktorým by bola napríklad úhrada dlhu. v až po podaní žaloby), preto súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že zastavenie konania zaviniť žalobcovia a správne aplikoval § 146 ods. 2 O. s. p. Ako vyplýva zo spisového materiálu, pohľadávka žalobcov bola uhradená ešte pred podaním žaloby, preto žalobu nemožno považovať za dôvodnú ak k späťvzatiu nedošlo pre správanie sa žalovaných po podaní žaloby. Súd prvého stupňa zároveň v odôvodnení rozhodnutia uviedol, ako vyhodnotil otázku zavinenia zastavenia konania a na základe akých skutočností, a teda prečo pri náhrade trov konania aplikoval § 146 ods. 2 O. s. p. Na základe uvedeného sa nemožno stotožniť s námietkou žalobcov, že napadnuté rozhodnutie nebolo v tomto smere riadne odôvodnené. Zároveň je nerozhodné, či pohľadávku uhradila žalovaná v 1. rade alebo jej konateľ ako fyzická osoba, pretože k splneniu dlhu došlo ešte pred podaním žaloby a vzťah medzi konateľom spoločnosti a spoločnosťou ako žalovanou nie je predmetom konania v prejednávanej veci. Odvolací súd napokon k namietanej neaplikácii § 150 ods. 2 O. s. p. súdom prvého stupňa uvádza, že v zmysle uvedeného ustanovenia má súd iba možnosť v drobných sporoch nepriznať alebo znížiť trovy konania, ktoré sú neprimerané voči pohľadávke. Tu je však potrebné uviesť, že uplatnené trovy konania žalovanou v 1. rade boli vyčíslené v súlade s vyhláškou MS SR

č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách, trov advokátov, pričom išlo o vec, ktorá nie je hromadnou vecou, kde by bola znížená pracovnosť jednotlivých úkonov a podaný odpor viedol k späťvzatiu žaloby, pretože z neho vyplynulo, že žaloba nebola podaná dôvodne (dlh zanikol ešte pred podaním žaloby). Vynaložené trovy právneho zastúpenia preto odvolací súd považoval za účelné a vzhľadom práve na konkrétne okolnosti prejednávanej veci, kde žalobcovia zaviniли zastavenie konania, nepovažoval za dôvodné využiť možnosť aplikácie § 150 ods. 2 O. s. p. a náhradu trov žalovanej v 1. rade znižovať či nepriznať.

S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 O. s. p. potvrdil. “

Záver v odôvodnení napadnutého uznesenia z 22. septembra 2014 podľa názoru ústavného súdu zjavne nie sú arbitrárne ani svojvoľné a obsahujú všetky náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 OSP (§ 211 OSP). Ústavný súd preto považuje postup krajského súdu pri preskúmaní uznesenia okresného súdu z 27. mája 2013 za legitímny a vylučujúci možné porušenie označených práv sťažovateľov.

V prerokovávanej veci navyše ide o situáciu, keď sťažovatelia vôbec nerešpektujú postavenie ústavného súdu ako orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), lebo obsahom svojho návrhu ho stavajú do pozície bežnej prieskumnej inštalácie všeobecného súdnictva, keď formálne označili práva, do ktorých malo byť zasiahnuté, avšak v skutočnosti len polemizujú s výkladom vo veci aplikovaných právnych noriem bez toho, aby prijateľne vysvetlili, ako sa tento výklad dotýka uvedených práv, resp. vzťah medzi výkladom jednoduchého práva a namietaným porušením nimi označených práv nie je vôbec zrejmý.

Uvedený postup krajského súdu pri odôvodňovaní uznesenia z 22. septembra 2014 preto nemožno podľa názoru ústavného súdu dávať do takej spojitosti s obsahom základného práva na ochranu vlastníctva a základného práva na súdnu ochranu (čo platí s poukazom na citovanú judikatúru ústavného súdu aj vo vzťahu k námietke porušenia práva na spravodlivý proces), ktorý by mohol byť predmetom posudzovania ústavnosti postupu krajského súdu v predmetnom konaní. Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej

nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom pre rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07). O takýto zásah však podľa názoru ústavného súdu v danej veci nešlo.

Vychádzajúc z týchto záverov ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2014